



OSVOBODILNA FRONTA

OSREDNJI ORGAN OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA

Leto II Št. 1

V začetku januarja 1942

Cena 1 L 30 pf

Novoletna poslanica Osvobodilne fronte slovenskega naroda

Leto 1941 — leto najhujše sužnosti — je zatonilo. Pred nami je novo leto, ki bo letnica našega narodnega vstajenja, leto na e popolne narodne in človeške osvoboditve.

Dve besedi sta, ki izražata dandanes vso dolžnost slehernega zavednega Slovenca in ki ju moramo v novem letu še jasneje čutiti in še odločneje spreminjati v dejanja ko doslej.

Prva beseda je — borba.

V borbi, v neizprosni oboroženi akciji proti fašističnim zatiralcem je za podjarmljene evropske narode edino jamstvo, da bo postalo leto 1942 leto odrešitve. Zarja svobode, ki tako udarno rdi z vzhodnega bojišča, nas ne sme zazibati v pasivno pričakovanje, da bo prišla svoboda samo na ruskih in zavezniških bajonetih. Z lastnimi silami rušiti fašizem, ki se podira, z lastnimi silami in v sovražnikovem zaledju pospešiti, da sovjetski in drugi zavezniški bajoneti čim prej posekajo glave fašističnim kačam — to in zgolj to se pravi iti v novo leto pripravljen ter odločen zmagovito dobojevati težki osvobodilni boj.

Druga beseda, ki iz prve vso nujno izvira, je enotnost.

Enotnost vseh borbenih moči je slej ko prej pogoj za uspešno borbo. Neodpustljivo bi grešil nad slovenskim narodom, kdor bi pričel sedaj, ko je slovenska narodna enotnost v slovenskih narodnih množicah doseženo dejstvo, izpodkopavati to najvišjo nacionalno dobrino naših težkih in usodnih dni. Pred slovenskim narodom je še trda, s trnjem posuta in hudih preizkušenj polna pot. Naši narodni sovražniki so še zelo močni. Le enotni bomo Slovenci zlomili njihov jarem.

Vsakdo lahko vidi, da je enotnost slovenskega naroda danes istovetna z Osvobodilno fronto slovenskega naroda. Kdor med Slovenci tega noče ali pa ne more razumeti, ta je bodisi sovražnik bodisi brodolomec, ki je izgubil zdravo orientacijo.

In za res. „Bela garda“ iz dneva v dan dokazuje, da je vulgarna sovražnikova agentura, ki goji v svoji sredi gestapovce in ovrovce, varuje in zagovarja narodne izdajalce in denuncianta ter celo v svojih „londonskih“ publi-

kacijah proti OF uporablja italijansko terminologijo.

Neizzvani, nepotrebni in brezplodni poskus, oblikovati „narodno neoporečno sredino“, pa je končal v pesku, ker je v pesku končati — moral. Nekaterim ljudem je pač primanjkovalo notranje moči, da bi lastna spoznanja spremenili v lastna dejanja in se zlili v eno z avim vsenarodnim slovenskim gibanjem. Zaradi take svoje notranje nemoči so se zatekli, v „sredinske“ poskuse. Umetno oblikovati „sredino“, to se pravi, razkrajati narodno enotnost tedaj, ko je enotnost najvišja zapoved, pa je vsekakor prizadevanje, ki ni v skladu z osnovnimi

narodnimi potrebami, Nič čudnega, če so gospodje iz „sredine“ ostali generali brez vojske.

Iznad klavernih ruševin naše žalostne politične preteklosti se v novo leto dvigata ohrabreni in aktivizirani slovenski narod ter njegova Osvobodilna fronta. Zunanji in notranji sovražniki slovenskega naroda so zaman pričakovali, da bo diskusija o perečih vprašanjih, ki jih je bilo treba načeti in rešiti, razgnala Osvobodilno fronto na vse vetrove. Plod te diskusije sta obe novoletni izjavi, ki dokazujeta, da se je slovenska narodna enotnost le še utrdila.

V borbenem poletu gre OF v novo leto, v leto, ko bo slovenski narod o svoji usodi odločil sam in ko bodo njegove večno zdrave ljudske sile dosegle svojo narodno in človeško osvoboditev.

Izjava

Osvobodilna fronta slovenskega naroda proglašča, da neomejeno vztraja na načelnih osnovnih točkah, sprejetih na II. plenarni seji SNOO, ki se glase:

1. Proti okupatorjem je treba vršiti neizprosno oboroženo akcijo.
2. Ta akcija predstavlja izhodišče za osvoboditev in združitve vseh Slovencev.
3. Stoječ na stališču naravne in usodne skupnosti jugoslovanskih narodov ne priznava Osvobodilna fronta razkosanja Jugoslavije in deluje z vsemi silami za slogo in enotnost njenih narodov. Hkrati stremi k povezanosti slovanskih narodov pod vodstvom velikega ruskega naroda na temelju pravice slehernega naroda do samoodločbe.
4. Z osvobodilno akcijo in aktivizacijo slovenskih množic preoblikuje OF slovenski narodni značaj. Slovenske ljudske množice, ki se borijo za svoje narodne in človeške pravice, ustvarjajo nov lik aktivnega slovenstva.
5. Vse skupine, ki sodelujejo v OF, so se obvezale, da bodo lojalne v medsebojnih odnosih.
6. Po narodni osvoboditvi prevzame na slovenskem ozemlju oblast Osvobodilna fronta slovenskega naroda kot celota.
7. Po narodni osvoboditvi uvede Osvobodilna fronta dosledno ljudsko demokracijo. Vsa vprašanja, ki presegajo okvir narodne osvoboditve, se bodo reševala na dosleden ljudski demokratični način.

Glede na slovenske narodne potrebe in glede na dejstvo, da se bliža čas naše narodne osvoboditve, dodaja OF slovenskega naroda svojim temeljnimi točkami še naslednji dve točki:

8. V skladu s slovesnimi izjavami Churchilla, Roosevelta in Stalina bo po svoji narodni osvoboditvi o notranji ureditvi Združene Slovenije in o svojih zunanjih odnosih odločil slovenski narod sam. OF bo to elementarno pravico slovenskega naroda uveljavila in branila z vsemi sredstvi.

9. Narodna vojska na slovenskem ozemlju raste iz Slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet in Narodne zaščite, kamor se pozivajo vsi zavedni Slovenci.

Novo leto 1942.

Izvršni odbor OF;
Politični odbor OF; SNOO

Izjava

Ob pričetku leta 1942., ki bo leto slovenske narodne osvoboditve, izjavljajo vse skupine, včlanjene v OF, da smatrajo v teh usodnih časih slovensko narodno enotnost za svojo temeljno dolžnost. Poudarjajo, da sta njihova medsebojna lojalnost in njihova pripadnost OF — neomajni.

Skupine včlanjene
v Osvobodilni fronti slovenskega naroda

Slovenski narodni junaki

Obsojeni na smrt so junaško padli naši tovariši partizani dne 22. decembra 1941:

poročnik **Ljubo Šercer**, komandant partizanskega polbataljona,

Rado Kogoj,

Valentiu Križaj,

Karel Kranjc,

Ivan Verbič,

Ignac Žagar.

Umrli so z vzkliki svobodni in združeni Sloveniji, Osvobodilni fronti, Sovjetski Zvezi in Stalinu.

Slava padlim junakom!

Slovenski narodni heroj poročnik Ljubo Šercer

Fašistične morilske krogle so porile vzornega slovenskega častnika, ki je ostal do kraja zvest svoji domovini in svojemu poklicu...

Poročnik Ljubo Šercer je bil eden tistih redkih aktivnih oficirjev, za katere se aprila meseca 1941 — vojna ni končala. Čim je pričela OF organizirati Slovenske narodno-osvobodilne partizanske oddelke za boj proti nemškim in italijanskim zatiralcem, je pohitel Ljubo Šercer v hribe in prijel za orožje. Odšel je kot partizan-prostak in napredoval zaradi svoje sposobnosti, discipline ter hrab-

rosti v poveljnika voda, čete, taborišča in končno v komandanta partizanskega polbataljona.

Njegovo ime je združeno s prenekaterim hrabrim partizanskim dejanjem. Zlasti se je izkazal pri napadu na Lož, ki mu je poveljeval in v katerem je sodeloval z divnim osebnim junaštvom.

Junak v borbi je poročnik Ljubo Šercer ostal junak v zaporu in na morišču.

Padel je za slovensko svobodo kot slovenski narodni heroj.

Čudež na vzhodni fronti

Orjaška, skoro desetmilijonska nemška armada do vojne z Rusijo ni doživela poraza. Celo take vojaške sile, kakršne so bile združene armade Francije, Belgije, Holandije in angleškega ekspedicijskega zbora, je nemška armada premagala v nekaj tednih. Od te zmage dalje — torej leto dni — je nemško armado nasičevala z orožjem in drugo vojno opremo industrija skoro vse Evrope. Ko je Nemčija po taki pripravi navalila na Sovjetsko Zvezo, se je marsikak dvomljivec vprašal: ali bo za nemško silo „armada mužikov“ sploh resen nasprotnik?

In glej čuda! Hitlerjevi „veliki armadi“ je nudila Rdeča armada pol leta nezmanjšani odpor in danes se pred sovjetsko armado nepremagljivo Hitler — umika!

Odkod taka moč Rdeče armade?

1. Vojak Rdeče armade se bije z brezmejno požrtvovalnostjo in hrabrostjo, ker brani domovino, ki mu ni mačeha, temveč prava mati, domovina, ki ga je v dobrih dvajsetih letih iz srednjeveškega tlačanstva dvignila k blagostanju, kulturi, družbeni in narodni svobodi, domovino, v kateri je njegova korist najvišji smoter državnih krmarjev.

2. V Rdeči armadi vlada med vojaki in oficirji bratstvo, kakršnega ni v nobeni drugi armadi. Rdeča armada ni razcepljena na dva tabora,

Z razmahom Osvobodilne fronte stopajo pred nas naloge, ki jih bo mogoče rešiti samo z vztrajnim in požrtvovalnim delom.

V prvih početkih osnavljanja terenskih odborov so bile naloge izpolnjene že s samim združevanjem poedincev in z nabiranjem denarnih prispevkov. Danes samo nabiranje denarja ne sme in ne more več zadostovati.

Pred vsakim terenskim odborom stoje mnogo težje naloge, katerim je treba posvetiti vse svoje sile.

Slovenski narod vzpostavlja svojo vojsko. Samo od terenskih odborov je odvisno, koliko bo partizanov v aktivni borbi z okupatorji, koliko bo članov Narodne zaščite. Zato morajo terenski odbori takoj pričeti z nabiranjem in izbiranjem poedincev.

na poveljniški, ki je povezan z vladajočim slojem, in na tabor prostakov, ki so povezani z ljudskimi množicami. Taka cepitev je v sovjetski družbi neznana. Zaradi tega gleda rdeči vojak na svoje poveljnike s popolnim zaupanjem, oni so mu najboljši tovariši. Zato je v Rdeči armadi mogoč najvišji tip vojaške discipline — zavestna disciplina.

3. Rdeča armada je izvrstno oborožena, smotreno opremljena in dobro preskrbovana. Taka oborožitev, oprema in oskrba ene armade v preje zaostali deželi je mogoča, ker so Sovjeti kljub nezasišanim težavam z železno vztrajnostjo izvajali velikopotezne in genijalno daljnovidne petletne gospodarske načrte (nagla industrializacija, dvig poljedelstva z množično uvedbo strojev, industrializacija Urala, Uralo-sibirska metalurška baza itd.)

4. V Rdeči armadi ni pete kolone. Sovjetski Nedići in Rupniki so bili pravočasno postreljeni in armada očiščena vseh agentov sovražnika.

5. Strategija Rdeče armade je na višku. Spricho močnega in udarnega sovražnika se je spretno izmikala odločilnim bitkam, izkoriščala neizmernost ruskega prostora, uničevala sovražnika z mojstrskimi bočnimi napadi, se umikala v popolnem redu ter vedno pripravljena na učinkovite manevre in končno — v zase najugodnejšem položaju — prešla iz defenzive v ofenzivo.

Živeli

narodni

upori

na slovenskem ozemlju!

Kam naj trenutno terenski odbori usmerjajo svoje delo

Uspeh naših osvobodilnih akcij je odvisen samo od materijala s kakršnim bodo opremljeni naši borci. Zato morajo terenski odbori takoj mobilizirati ves razpoložljiv material tako glede orožja, kakor tudi glede druge opreme.

Nasprotniki slovenskega naroda skušajo s poslednjimi silami rušiti narodno enotnost. Čuvarji te enotnosti so terenski odbori z budnim očesom morajo zasledovati vsak razdiralni pojav in še prav posebno vsak korak petokoloncev.

Trenutne naloge terenskih odborov so torej: nabirati partizane in člane Narodne zaščite, na sestankih učvrščevati slovensko narodno enotnost, nabirati orožje in materialna sredstva za naše borce, ter z budnim očesom zasledovati notranje sovražnike našega naroda.

Eden v Moskvi

(M. 30, XII.) Izvleček iz uvodnika »Izvestij« pod naslovom »Sovjetska Zveza in Vel. Britanija v boju proti skupnemu sovražniku«.

8. julija 1941, na dvajseti dan vojne med Sovjetsko Zvezo in Hitlerjevo fašistično Nemčijo sta podpisali vladi SZ in Vel. Britanije pogodbo o skupnih vojnih akcijah. Vladi SZ in VB sta se obvezali nuditi si medsebojno pomoč in podporo vsake vrste v sedanji vojni proti hf. Nemčiji. Obe vladi sta se obvezali, da v teku vojne ne bosta sami vodili nobenih pogajanj in sklenili nobenega separatnega miru razen v medsebojnem sporazumu. Ta pogodba, ki sta jo podpisali dve največji državi na svetu, je položila temelj zvezi med SZ, VB in USA, ki so prevzele nase zgodovinsko poslanstvo, uničiti hf. Nemčijo.

Po podpisu pogodbe sta se VB in SZ skupno bojevali proti Hitlerjevi fašistični Nemčiji, ki je celo vrsto narodov spremenila v sužnje Nemčije in je hotela preskrbeti hitlerjevskemu fašizmu svetovno gospodstvo. Ni nobenega dvoma, da je povzročila ta pogodba takrat pobitost v Nemčiji, katere celotna politika je bila usmerjena na to, da nasprotnike med seboj izolira, jih nahujška drugega proti drugemu in posamezne potolče. Hitler in Ribbentrop sta si močno prizadevala, nahujškati druge dežele proti SZ. S proglasitvijo križarske vojne proti SZ so hitlerjevski fašisti upali, da bodo postavili splošno koalicio proti SZ ter pritegnili vanjo tudi VB in USA. Kakor je znano, so poslali nemški fašisti Hessa v Anglijo, da bi prepričal angleške politike za vojni pohod proti SZ. Ta načrt je klavrno izpodletel. VB in USA, kakor je izjavil Stalin v svojem govoru ob 24. obletnici vel. soc. okt. rev., se je kljub vsem naporom nista pridružili vojnemu pohodu faš. roparjev proti Sovjetski Zvezi, temveč nasprotno stojita v enem taboru s SZ proti Hitlerjevi fašistični Nemčiji. SZ ne samo, da ni ostala izolirana, temveč je nasprotno našla zaveznike v VB, USA in drugih deželah, ki jih je hitfaš. Nemčija okupirala. Ta pogodba je dala temelj za združene napore vseh demokratičnih in svobodoljubnih narodov, da uničijo hf. Nemčijo. V teku vojne so se razvijale in krepile vezi med SZ in VB. Tej protihitlerjevski koaliciji so se pridružile tudi ZDSA s svojimi bogatimi industrijskimi viri.

Skupna akcija proti hf. Nemčiji je vedno bolj zblíževala SZ in VB in današnja pogajanja so napravila nov važen korak naprej v teh stikih. V drugi polovici decembra so bili v Moskvi razgovori, ki so se jih udeležili po eni strani Stalin in Molotov, a po drugi zun. min. Eden in Cripps, pri čemer se je izvršila izčrpna izmenjava misli o bojevanju v tej vojni kakor tudi o povojni organizaciji miru v Evropi. Včeraj je bil objavljen o tem skupni komunike. Moskovski razgovori, ki so se vršili v prijateljskem ozračju, pomenijo nov korak v ureditvi odnosov med SZ in VB. Moskovski razgovori z Anglijo pomenijo nov korak naprej v stvari nadaljnjega zblíževanja med SZ in VB v njihovem boju proti skupnemu sovražniku, proti Hitlerjevi fašistični Nemčiji. V razgovorih se je pokazala enotnost obeh vojn in vprašanih vojne. zlasti

o potrebi uničenja hitfaš. Nemčije. Razen tega se je ugotovilo, da si morata SZ in VB že zdaj postaviti nalogo, da se po vojni onemogoči ponovitev napadalne akcije Nemčije. Ta enotnost pogledov obeh vlad tudi v tem oziru ima izredno velik pomen za usodo narodov Evrope in vsega sveta. Narodi SZ in VB bodo v zvezi z ZDSA in drugimi svobodoljubnimi narodi v bodoče preprečili, da bi Nemčija ponovno potegnila narode Evrope v krvavi pekel vojne in uničila cele narode ter generacije, kakor se je zgodilo danes. Hitlerjevi fašisti hočejo z vsemi sredstvi ognja in meča uvesti »novi red«, t. j. imperialistično ropanje. Narodi Evrope pa hočejo doseči tak red, po katerem je zagotovljena varnost in mir v vsej Evropi in v katerem se Nemčiji ne bo več posrečilo zaplesti narode Evrope v vojno. Za tak red se borita SZ, za tak red se bori VB.

Povojna organizacija miru in varnosti je tista, ki pretresa duhove vseh narodov. Ker je to vprašanje komplicirano, zahteva primerne priprave. En del mo-

skovskih razgovorov je bil posvečen izmenjavi misli o povojni organizaciji, pri čemer je bilo podano mnogo dragocenega materiala, kar ima velik pomen. Poraz hf. Nemčije je neizogiben. Zanj pa je potrebno, da vsi bojujoči se deli napno vse sile. Samo če SZ, VB in ZDSA napno vse svoje sile, bo nemški vojni stroj uničen. Nemški imperializem, najvažnejši in glavni sovražnik, bo popolnoma potolčen. V ta namen nudijo sovjetski narodi vse svoje moči, mobilizirajo vse svoje rezerve. SZ je v pol leta vojne z Nemčijo storila že mnogo za dosego skupnega cilja, za svobodo narodov in uničenje hitfaš. roparskega imperializma. Junaška rdeča armada je je prevzela glavni udarec nase in ga je odbila, je zmlela sovražnika, uničila velik del njegovih človeških in tehničnih sil, ne samo ustavila napredovanje sovražnika in ga prisilila, da je obtičal, temveč je na mnogih sektorjih prešla celo v protiofenzivo ter prizadeva so- v a žniku udarec za udarcem. Hkrati s tem se razvijajo pogumne operacije angleške armade v Libiji. Ni dvoma, da bo skupna akcija obeh dežel privedla do uresničenja skupnega cilja, do popolnega razbitja hitfaš. Nemčije.

Razmišljanje na Božič 1941

»Slava Bogu na višavah in mir ljudem, ki so blage volje« (Lk 2, 14) je glavni božični slavospjev, ki se razlega po cerkvah in krščanskih domovih ter vzbuja v ljudeh posebno svečano občutje prisrčnega veselja.

Letos je v naših srcih drugače. Tisti, ki smo se vdeležili cerkvenih slovesnosti in praznike prebili v toplih domovih brez telesnih negodnosti ali drugačnih stisk, se nismo počutili dobro. Ves čas nam je bilo pred očmi, da je pretežni del našega naroda v kruti telesni in duševni bedi. Ves čas smo se zavedali, da je naš mali narodič razkosan na toliko delov, čez sredo telesa razpolovljen in da trpi že več mesecev nepopisne muke, ki so v zadnjih časih stopnjevali do dotlej neznanih grozot. Koliko naših bratov in sestra je, ki nimajo več svojega doma in svoje cerkve, ki tavajo po tujini in divjini, pregnani in preganjani kakor nevarni hudodelci, izročeni vsem življenjskim nevarnostim, moreči lakoti in strupenem mrazu. In koliko je še drugih bratov in sestra, doma sicer, toda brez pravega božičnega veselja, kajti tare jih globoka žalost za pomorjenimi očeti in brati, ki so bili usmrčeni zavoľo edinega zločina, da so bili in hoteli ostati Slovenci.

In vendar so med nami tudi taki Slovenci, ki jih kljub strašni narodni nesreči božična blagovest ni ganila tako, kakor bi jih morala kot kristjane. Te vrstice so napisane prav zategadelj, ker se nekateri opazovalci našega notranjega življenja upravičeno bojimo, da se mnogi Slovenci, ki hočejo biti dobri Slovenci in dobri kristjani, nekam odmikajo od božične blagovesti, ki je napisana v začetku tega razmišljanja.

Zato bi rad spomnil, kako isti evangelist, sveti Luka na drugem mestu nazorno in ganljivo opiše to božično blagovest (Lk 10, 25—37):

In glej, neki učitelj postave je vstal in ga takole skušal: »Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On mu je pa rekel: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril: »Ljubi gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Pravi odgovoril«, mu je rekel, »to izvršuj in boš živel«. Ta pa se je hotel opravičevati in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji? Jezus je povzel besedo in rekel: Neki človek je šel od Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojniko, ti so ga oplenili in mu zadali rane, ter so odšli in ga pustili na pol mrtvega. Primerilo se je pa, da je šel po tisti poti neki duhovnik, in ga je videl in šel mimo. Prav tako je tudi levit, ki je prišel na to mesto in ga videl, šel mimo. Ko pa je neki popoten Samarijan prišel do njega in ga videl, se mu je v srce zasmilil. In pristopil in je vlij v njegove rane olja in vina ter jih obvezal, in posadil ga je na svoje živinče, peljal do gostilne in zanj poskrbel. Drugi dan je vzel dva denarja in dal gostilničarju ter rekel: Poskrbi zanj in kar boš več potrošil, ti jaz nazaj grede povrnem. Kateri izmed teh treh, se ti zdi, je bližnji tistemu, ki je padel med razbojniko?« On je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« Je-us mu je rekel: »Pojdi in ti tako delaj!«

Slovenski narod, ki živi že nad tisoč let na svoji zemlji in v tem času nikomur ni storil nič hudega, je postal žrtev roparskega napada. Oropan je vsega, tvarnih in duhovnih življenjskih potrebščin, oropan svobode in tako obdan s krvavečimi ranami, da je komaj še živ, čeprav je pri polni zavesti. Mimo njega hodijo duhovniki in levite

(Nadaljevanje na 4. strani spodaj)

Dejanski obraz slovenske reakcije

Tista plast naroda, ki je živela odtrgana od prirode in odtujena duhu, se je v dosedanji slovenski zgodovini izkazala kot najnegotovejša in najslabša narodna plast. Najlaže so se potujčili tisti člani slovenskega narodnega občestva, ki se niso hranili iz čistega temelja narave in zgodovine, ampak se usmerjali po dnevnih koristih. To pa zato, ker ta plast narodnosti ni smatrala za stvarni in duhovni pogoj osebnega življenja, ampak za nekak okrasek in izraz čustvenega življenja. Zategadelj je bila vedno pripravljena zatajiti svojo narodnost, kjer je slutila kakršno koli korist.

Narodna nemorala je namreč prava pravcata osebna nemorala, kajti zvestoba narodu je posebna oblika zvestobe samemu sebi. Kdor ni zvest samemu sebi, ne more biti zvest narodu. Kdor ni zvest narodu, ne more biti niti notranje svoboden niti pogumen. Da je temu tako, vidimo iz sedanjega slovenskega položaja.

Na eni strani stojijo ponosni, pogumni in do skrajnosti požrtvovalni slovenski ljudje, pripravljene, da z vsemi svojimi silami dosežejo svoje narodno in človeško osvobojenje. Na drugi strani pa stoje ljudje, ki se na vse načine odtegujejo jasnemu in pogumnemu nastopu, ker jim zato manjka prepričanje, ali pa jih celo prepaja egoistična volja, da rešijo sebe in svoje koristi.

Kdo so torej ti ljudje? Brez dvoma zelo nenaravna bitja, ker se tako velike in spontane narodne manifestacije, kakor jo predstavlja današnja borbena narodna skupnost, nočejo udeležiti v najbolj odprti in moralno najodločnejši obliki, kakor jo izraža zdrav preprosti slovenski človek, ampak se kljubovalno odločajo od svojega ljudstva ter obračajo proti slovenski narodni osvoboditvi.

Dokazov je več kot dovolj. Ti ljudje so takoj po razkosanju Slovenije začeli sodelovati z okupatorji in jim zatrjevati svojo vdanost, kakor so jo izražali vsem dosedanjim cesarjem in kraljem. Stopili so z njimi v politične, trgovske in kulturne zveze in se začeli po pasje plaziti pred njimi. Ko pa so ugotovili elementaren ljudski odpor proti okupatorjem, so hinavsko zavili oči in pred ljudstvom začeli igrati vlogo narodnih aktivistov. Toda to vlogo so si nadali samo zato, da bi laže zadrževali ak-

(Nadaljevanje s 3. strani)

ter ga vsiljivo tolažljivo z naukom, naj voljno trpi. Ranjenec pa poslušal in molči. Vidi pa in čuti okrog sebe mnoge neznance, ki se zanimajo zanj, mu čistijo in obvezujejo rane ter ga skušajo spraviti v varno zatišje in dostojno oskrbo.

Ker verjamemo v Boga in njegovo pravičnost, smo prepričani, da slovenski narod prestane živ tudi sedanjo najbridkejšo preizkušnjo svojega življenja in da bo po svojem okrevanju po njih pravem zasluženju nagradil tako svoje gostobesedne učitelje, kakor svoje dejanske prijatelje.

KREKOVEC

tivnost ljudskih množic ali pa jo celo izrabili v svoje restavracijske namene. Dosedanji potek dogodkov na Slovenskem je dokazal da se ne boje nobenega sredstva. Ti ljudje so povezani z gestapom in ovro, obenem pa pošiljajo v London izmišljena in zlonamerna poročila. Ti ljudje sanjajo o stari čaršijski oblasti, obenem pa o »katoliški« Srednji Evropi in o angleških dominijonih. Na vsej črti so pripravljene iz-

dajati samonikle slovenske koristi, kajti njihovo srce je priklenjeno na izkoriščevalske gospodarske in politične interese.

Ti ljudje so torej povsem na isti liniji z našimi narodnimi sovražniki. Ti ljudje so naši notranji narodni sovražniki, oni so nosilci narodnega izdajstva in petokolonaštva.

Ta pojav naj nikogar med nami ne moti. Kar je gnilega, se mora čim preje razodeti in izločiti, kajti današnja narodna osvoboditev vsebuje vse tiste sestavine, ki naj nastopijo v vsakem resničnem človeškem osvobojenju.

Slovinci v partizane! Slovinci v Narodno zaščito!

Narodni duh - duh zmage

Z lastno silo smo se vzdržali Slovinci v dolgih stoletjih, toda nismo imeli pravice, da z lastnimi silami ravnamo svojo usodo. Sprejemali smo od tujcev, kar so nam milostno naklonili, delali smo zanje in jim dajali vse, kar smo imeli najboljšega.

Z mečem so nam prinesli vero, z mečem oblast, vojvode in cesarja. S svojimi žulji smo gradili oblastnikom gradove, s svojo krvjo smo plemenitili tujčev rod. Borili smo se za Napoleona, za cesarje in za lažno domovino tlačiteljev. In ko smo pričakovali plačilo za svoje žrtve, so izvršili nad nami še večji zločin. Razkosali so nas, kakor razkosa zver mrhovino in nas poslali v novo državo okrnjene in izmučene, brez lepe Primorske, brez gorate Koroške.

In da nas potrdijo v teh mukah, da nam prikažejo pravilnost odločitve za zeleno mizo, so nas učili, da nismo narod in da nimamo pravice svobodno odločati o svoji usodi.

Pa smo vendar bili narod, Le zavedal se tega marsikdo ni, ker so ga drugače učili in ker ga bilo strah velike resnice.

Toda tudi mi smo se zdramili. V Bazovici so odjeknili prvi strelji, ki so zahrbtno prelili slovensko kri. Padli so prvi mučeniki slovenskega naroda, že prej smo slišali, da jih imamo. Toda kdo so bili? Pripadali so straukam in skupinam, samo narodu ne, ker niso padali zanj in zaradi njegovih pravic.

Polagoma je rasel v nas pravi duh.

In ko je bič poslednjič udaril po nas, ni raztrgal, kar je še ostalo, se je vsak mož, vsaka mati, vsak otrok zavedal, da smo danes eno, da biva narod od Karavank do Jadranskega morja, da ni meja Mura, da je Soča naša in da bijemo danes prvič boj za sebe, za svojo zemljo, za svoje pravice.

Z bičem in iz krvi je porojen ta duh, iz naše zemlje je zrasel in nas bo družil trdneje kakor nas je kdajkoli mogla združiti zelena miza.

Radi tega duha, ki se je vzbudil v nas vseh, padajo danes junaki, naši pravi mučeniki, katerih imena bodo popisala prve strani naše resnične zgodovine.

In vendar nam pravijo, da jih je škoda! Niso objokavali fantov, ki so padli na Piavi, — ker to so bile žrtve za tujca.

Danes, ko se prvič borimo za sebe in ko nas je duh skupnosti povezal v jekleno armado, pa naj bi bil zločin, če teče kri za našo stvar,

Iz krvi bo porojena nova domovina, s krvjo bo oplojena. Zato umolknite lažni preroki. Pustite nam, ki smo spoznali kaj terja narod od vas, ki smo prerajeni v novem duhu, da s krvjo opišemo svoje meje.

Ali veste čigav je Trst? Včeraj smo še dvomili! Danes vemo da je naš, ker ga je napojila slovenska kri.

Ali niste čuli strelcov? Bojte se jih, ker so pokazali, da je tudi do tja že segel duh skupnosti, duh borbe — narodni duh.

On nas bo potrdil, on krepil, da vztrajamo, da izločimo vse kar je proti narodu — da zmagamo.

Pozdrav sovjetskih narodov narodom Jugoslavije

Na dan novega leta je sporočil moskovski radio pozdrav sovjetskih narodov narodom Jugoslavije.

Sovjetski narodi izražajo v svojem pozdravu občudovanje in odobravanje junaškega odpora Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Izrekajo svoje priznanje narodno-osvobodilni partizanski armadi, ki vzpostavlja narodno oblast in

Naredno sodišče za borbo proti peti koloni ter njenim pomočnikom.

Zagotavljajo, da bo leto 1942 za narode Jugoslavije — leto osvoboditve.

Ta pozdrav sovjetskih narodov narodom Jugoslavije je tem značilnejši, ker je bil izrečen prav ob priliki Edenovih moskovskih razgovorov o bodoči ureditvi Evrope.

